

P. DIEUDONNÉ

Rechercheur De Klerck en het doodvonnis

Deel 1 in de *De Klerck*-serie

E-Pulp Publishers

Opgedragen aan Albert Cornelis Baantjer,
zonder wie dit boek nooit was geschreven.
Dit is mijn eerbetoon aan de grootmeester.

Rechercheur De Klerck en het doodvonnis is een uitgave van
uitgeverij E-Pulp Publishers
© 2019 Paul Dieudonné & E-Pulp Publishers
Omslagontwerp & lay-out: Jan van den Boogaart
Omslagbeeld: Dion Doornik | Pixabay.com
ISBN: 978-94-92715-39-5 (paperback)
ISBN: 978-94-92715-40-1 (e-book)
NUR 331

www.e-pulp.nl
www.rechercheurdeklerck.nl

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met
bestaande personen berust op toeval.

1.

Rechercheur Lucien de Klerck kwam moeizaam overeind achter zijn met paperassen overladen bureau. Hij moest even de benen strekken, zich uittrekken. Het was bijna tien uur. Nog een uur en de late dienst zat erop. Hij had een groot deel van de werkdag zittend doorgebracht.

Met de handen op de rug tuurde De Klerck uit het raam. Hoewel de kalender aangaf dat de lente moest zijn begonnen, was daarvan weinig te merken. Het leek eerder herfst. Regen droop over het glas. Lichtjes glinsterden in de plassen op straat. De anders zo kleurrijke appartementen aan de overzijde van de Delftsevaart lagen verborgen achter een grauw waas waaruit slechts enkele verlichte ramen blonken.

Nog voor zijn dienst begon, hadden zijn collega's een vermeende insluiper en kluizenkraker aangehouden, een man naar wie ze bijna een maand hadden gezocht. In een kantoorpand van een financiële dienstverlener had een verborgen, ultramoderne beveiligingscamera de dief betrapt. De vrouw van de eigenaar, die op zakenreis was, had het misdrijf nog dezelfde avond ontdekt en aangifte gedaan.

Er was niet veel meegenomen. De zaak was te onbeduidend om een onderzoek te rechtvaardigen. Maar de beelden waren te goed om links te laten liggen. Een rechercheur van De Klercks eenheid meende de dader op de beelden aan zijn markante kop en tatoeages te herkennen. Ook de rugtas kwam bekend voor.

Jacco Fonk was een voormalige informaticastudent die aan lagerwal was geraakt. In de afgelopen uren hadden ze hem verhoord. Wat De Klerck vooral wilde weten, was hoe Fonk zonder breken was binnengekomen waardoor er formeel geen sprake was van inbraak, maar van insluiping. Van de buitendeur circuleerde onder de personeelsleden een groot aantal sleutels. De kamer van de eigenaar vormde echter een raadsel. De enige sleutels waren in bezit van hem en zijn echtgenote.

De insluiper was de afgesloten kamer binnengetreden zonder braak, had enkele voorwerpen gestolen, en had daarna de deur

weer op slot gedraaid. Het gekste gebeurde daarna. Met een breekijzer had hij de deur alsnog opengebroken, zodat het voor iedereen zichtbaar was wat er was gebeurd. Geen enkele crimineel deed dat... tenzij hij wilde verhullen hoe hij was binnengekomen. Het stond buiten kijf dat hij over geen van de twee sleutels beschikte. De verdachte had zijn geheim echter niet prijsgegeven.

De Klerck deed een pas achteruit en zag zichzelf weerspiegeld in het glas. Zijn gezicht, gebruind door het buitenleven, zag vermoeid.

Hij liet zijn hand glijden over zijn stoppelige kin. Hoe kon hij Fonk zover krijgen dat hij zijn geheim met hem deelde? Had hij over beide sleutels beschikt? Of was het een of ander foefje? De doorzoeking van Fonks appartement had geen bewijs voor het een of ander opgeleverd. De inrichting leek meer op de kamers van een whizzkid, met computers, printers en andere hoogwaardige apparatuur.

Rechercheur De Klerck liet zijn blik door de natte straat beneden hem dwalen. Hoewel hij vermoeid was, hield hij van de late uurtjes, als de stad tot rust kwam en door de veelkleurige lichtjes een welhaast sprookjesachtige glans kreeg. Om die transformatie optimaal te ervaren, moest je niet in dit deel van de stad zijn. Rotterdam was op z'n mooist op of aan de Nieuwe Maas.

Straks zou hij de watertaxi naar huis nemen. Hij was pas echt in zijn element als hij deining onder zich voelde. Zijn vader was binnenschipper geweest. Zijn moeder had hem in het krappe slaapvertrekje op de wereld gezet. Toen hij oud genoeg was, was het gangboord zijn speelterrein geweest. Kennis van de scheepvaart was hem als politiemans menige keer van pas gekomen.

De deur achter hem ging open. Klaver kwam binnen met een blikje cola.

Ruben Klaver was een van de jongste aanwinsten in de oude havenstad. Een gespierde, donkerblonde jongen met een spoechtige neus, een onstuimig karakter en een gezond stel hersens. Hij zou nog eens uitgroeien tot een eersteklas spurder. De Klerck kon het goed met hem vinden.

De jonge rechercheur schoof achter zijn bureau. Hij keek onzeker

naar zijn oudere collega op.

‘Hoe lang kennen we elkaar nu?’ vroeg hij. ‘Drie maanden?’

‘Zoiets zal het zijn.’

‘Weet je wat ik vreemd vind?’

‘Nou?’

Ruben Klaver maakte een onzeker gebaar.

‘Dat ik nog steeds niet weet waar jij nou eigenlijk woont. We praten hoofdzakelijk over ons werk en de zaken die we onder handen hebben. Je werkt al vijftien jaar in Rotterdam. Ik heb aan collega’s gevraagd waar je woont, maar niemand schijnt een duidelijk antwoord te kunnen geven.’

De Klerck draaide zich glimlachend om. Hij liet zich op zijn bureaustoel zakken.

‘Annie en ik,’ begon hij, ‘zijn niet zo honkvast. Door de jaren heen zijn we vaak verhuisd. We wonen nu hier, dan weer daar. Altijd binnen een straal van vijftig kilometer van hartje Rotterdam. Zo leer je de omgeving pas goed kennen. En jij? Waar wonen jullie?’

Ruben Klaver trok het blikje open.

‘Toen we trouwden, kochten mijn vrouw en ik een huis in Waddinxveen. Er is een uitstekende verbinding met de stad.’

‘Komen jullie uit Waddinxveen? Oorspronkelijk, bedoel ik.’

De jonge rechercheur schudde zijn hoofd.

‘Josina, mijn vrouw, is geboren in Friesland. Ik kom uit Dieren, op de Veluwe. Mijn ouders leerden elkaar kennen in de fiet-senfabriek daar. Op mijn tiende kreeg ik mijn eerste racefiets. Tijdens de Fietselfstedentocht heb ik Josina ontmoet. Ik was zeventien, zij een jaar jonger. Ze stond hulpeloos langs de weg met een lekke band.’

De Klerck glimlachte.

‘Jij was haar redder in nood... de ridder op het witte, eh... stalen ros?’

Ruben Klaver grinnikte. ‘Ze is nooit meer van me afgekomen.’

Hij zette het blikje aan zijn lippen en nam een flinke teug. Toen viel zijn blik op zijn computermonitor.

‘Hier, moet je horen,’ sprak hij opgewonden. ‘Commissaris Hakkel heeft een nieuw bericht op ons intranet gezet. Er worden wc-

rollen vermist. Het is hem opgevallen dat de rollen de laatste tijd in hoog tempo opraken. Dat is door de administratie bevestigd. De bureauchef vermoedt dat iemand ze meeneemt. Hij roept degene op zich bij hem te melden. Als dit niet stopt, zal er een officieel onderzoek ingesteld worden.’ Klaver keek zijn oudere collega grijnzend aan. ‘Wie zou er op de eigen huishoudrekening willen besparen?’

‘Wordt er meer vermist? Zeep? Printerpapier? Pennen?’

‘Dat staat er niet.’

Rechercheur De Klerck haalde nonchalant de schouders op.

‘Als het bij een paar rollen toilet papier blijft, zou ik me er niet druk over maken.’

‘Misschien zat Hakkel zelf op de plee te schijten toen hij ontdekte dat ze op waren,’ dacht Klaver hardop, in de lach schietend.

‘Dan heb je wel een echt probleem. Of misschien is zijn eigen secretaresse aan de schijterij. Zij heeft zich vanmiddag ziek gemeld.’

De Klerck reageerde niet. Hij keek toe hoe zijn assistent de cola naar binnen klokte. Hij had het niet zo op de grove grappen waarmee zijn collega’s zich dikwijls vermaakten. De rollenaffaire zou nog een hoop hilariteit op het bureau geven. Hoe had de commissaris gedacht de dief te betrappen? Door iedereen bij de uitgang te fouilleren? Door zelf te patrouilleren? Of door zijn medewerkers in de wc’s te schaduwen? En als dat niet hielp, wat dan? Gingen de rollen op rantsoen? Ieder een rolletje per week?

Ruben Klaver hield het colablikje ondersteboven en liet de laatste druppels in zijn keel vallen. Met een verlekkerde zucht liet hij het metaal zakken. Zijn krachtige vingers knepen het blik fijn, voordat hij het in de prullenbak liet vallen.

Het was twintig over tien.

De telefoon op Klavers bureau rinkelde. De jonge rechercheur nam op en luisterde. De Klerck zag hem knikken en zeggen dat hij eraan kwam.

‘Wat is er?’ vroeg hij nadat Klaver het toestel had teruggelegd.

‘De wachtcommandant. Hij vraagt waarom jij niet bereikbaar bent. Jouw smartphone staat weer eens uit. Er staat namelijk beneden in de hal een deftige heer die jou wil spreken.’

De heer die hem aan de balie opwachtte, droeg een zwarte gleufhoed die zijn ogen overschaduwde. De Klerck zag dat hij atletisch was gebouwd. Hij leek achter in de veertig. Hij droeg een zwarte wollen mantel waarop regendruppeltjes glinsterden. De franjes van een witte sjaal hingen uit de jas naar beneden. Het viel de Rotterdamse speurder verder op dat hij een volle snor had. ‘Goedenavond,’ groette De Klerck vriendelijk. ‘U wilt mij spreken?’

In de donkere ogen sluimerde een waakzame blik. Wat schuchter kwam de man naderbij. Hij had regelmatige gelaatstrekken, zonder opvallende kenmerken.

‘Bent u recherchéur De Klerck?’ vroeg hij weifelend. ‘Bent u degene die de veronderstelde inbraak aan de Eendrachtsweg onderzoekt?’

‘U bedoelt de insluiper bij GreenDreamInvest?’

‘Die bedoel ik, ja,’ zei de man, tevreden knikkend. ‘Mij is ter ore gekomen dat u iemand hebt aangehouden. Ik moet u daarover dringend spreken. Het is belangrijk, het kan niet wachten.’

De Klerck knikte begrijpend.

‘Loopt u dan maar even mee naar een aangiftekamer. Daar kunnen we in alle rust praten.’

Hij ging de late bezoeker voor. In aangiftekamer 1 bood hij hem een stoel aan. Zelf nam hij achter de desk plaats.

‘Goed, om te beginnen, met wie heb ik het geoegeen?’

De bezoeker knoopte de mantel open. Eronder droeg hij een parelgrijs colbertje met een wijnrode stropdas. In het knoopsgat van de rechter revers stak een witte anjer, enigszins geplet door de mantel. Zijn hand bewoog zich naar de rand van de hoed, maar kennelijk bedacht hij zich en liet zijn hand weer zakken.

‘Mijn naam is Bovend’Eerd. . . Bart Bovend’Eerd.’

Uit de rechterzak van zijn colbert viste hij een kaartje op en overhandigde dat. Tot zijn verrassing zag De Klerck dat het een bibliotheekpas was.

‘Voor de juiste spelling, ziet u. Een apostrof in de naam is hoogst ongebruikelijk, maar ik sta op de correcte spelling. Let ook op de dt op het eind.’

Rechercheur De Klerck gaf de pas met een glimlach terug.

‘De spelling is mij bekend,’ zei hij. ‘Vier weken geleden was uw vrouw hier. U bent de eigenaar van GreenDreamInvest, de vermogensinvesteerder. Uw echtgenote deed aangifte omdat u...’

Bart Bovend’Eerdt viel hem glimlachend in de rede.

‘Omdat ik op zakenreis was. Ach ja, dat is natuurlijk zo. U hebt Kiki gesproken. Ja, dan kent u de juiste spelling al. Ja, GreenDreamInvest is mijn firma. Een familiebedrijf. Mijn vader begon er dertig jaar geleden mee. Hij richtte zich op industrieel vastgoed. Toen de crisis tien jaar geleden begon, besloot ik het roer om te gooien. Ik veranderde de bedrijfsnaam. Met GreenDreamInvest willen wij de groene droom werkelijkheid maken. We investeren in windenergie, zonneparken, noem maar op.’

‘Een lucratieve business?’

‘Ja,’ zei hij aarzelend. ‘Onze klanten krijgen een fors rendement.’

De Klerck glimlachte.

‘Maar...?’

Met een wijsvinger masseerde Bovend’Eerdt zijn snor.

‘Nieuwe klanten werven wordt lastiger,’ gaf hij toe. ‘De laatste tijd is er meer concurrentie. Prijzen zakken, marges nemen af. We hebben een aantal tegenvallers moeten incasseren. Investeerders trokken zich terug.’

De Klerck keek hem schuins aan.

‘U hebt personeel moeten ontslaan?’

Bovend’Eerdt knikte gelaten.

‘Helaas... een noodzakelijke afslanking. Snoei een fruitboom en hij levert betere vruchten op. De prognoses zijn goed, nu de gaskraan in Nederland dichtgaat. De energietransitie is een trending topic. Iedereen is zich ervan bewust dat er iets moet gebeuren, maar veel mensen weten niet hoe. Wij, als professionals, springen in dat gat.’

De Klerck knikte, zichtbaar onder de indruk.

‘Een maand geleden was er in uw kantoor een insluiper.’

Bart Bovend’Eerdt liet een diepe zucht ontsnappen. Hij masseerde zijn snor.

‘Een onfortuinlijke vergissing.’

‘Een vergissing?’

‘Hebt u het dossier al aan de officier van justitie overgedragen?’

Rechercheur De Klerck schudde zijn hoofd.

‘De zaak is nog niet gesloten,’ zei hij voorzichtig. ‘We hebben al wel een verdachte aangehouden. Hij heeft nog geen bekentenis afgelegd. De beelden die uw vrouw ons heeft gegeven, moeten genoeg zijn voor een veroordeling.’

Bovend’Eerdts strekte zijn rug.

‘Ik wil dat de zaak wordt geseponereerd. Geen vervolging. Ik ken de officier van justitie persoonlijk. Ik zal hem bellen en het uitleggen.’

‘Wat wilt u uitleggen?’ vroeg De Klerck, lichtelijk verbaasd.

‘Dat het een misverstand is,’ antwoordde de zakenman. ‘Er is niets gestolen, niets van waarde tenminste. Ik ben hier om uw verdachte vrij te krijgen, al is dat het laatste wat ik doe. Ziet u, het zit zo...’ De zakenman masseerde weer zijn snor. ‘Hoe zal ik beginnen? Het was een weddenschap. Een weddenschap die ik met een vriend sloot. Ik ontving hem op kantoor. Na afloop stonden we buiten te praten toen hij zich plots voorover boog. Hij wees naar de deur. Dat slot, zei hij, is niet deugdelijk.’

De Klerck trok zijn wenkbrauwen iets op.

‘Niet deugdelijk?’

Bart Bovend’Eerdts knikte. ‘Dat waren zijn woorden. Ik stond perplex. Hij beweerde dat een moderne inbreker zich niet liet tegenhouden door zo’n knullig voordeurslot, zoals hij het noemde. Hij beweerde dat hij iemand kende die moeiteloos binnen zou komen.’

‘En die iemand was Fonk?’

Bovend’Eerdts trok de schouders op.

‘Wie hij in gedachten had, deelde hij niet. Ik dacht dat het bluf was, grootspraak. Hij ging nog wat verder. Hij zei dat zijn expert het slot zelfs zou kunnen openen zonder het te forceren, zonder een spoortje achter te laten.’

‘Zonder sleutel?’

‘Zonder een van de sleutels die ik en mijn medewerkers hebben. Natuurlijk geloofde ik er niets van.’

‘En u sloot een weddenschap?’

Bart Bovend’Eerdts knikte.

‘Precies. Daarom liet ik ook die verborgen camera op mijn kamer

installeren. Ik vergat mijn vrouw over de sportieve uitdaging te vertellen. Daarna heb ik niet meer aan de weddenschap gedacht, tot mijn vrouw mij belde en me informeerde dat er 's avonds iemand heimelijk ons kantoorpand had betreden.'

De Klerck knikte bevestigend.

'Omdat hij op de beelden van de verborgen camera stond.'

'Juist.'

'Uw vrouw wist dus wel dat u die camera had geplaatst?'

Bart Bovend'Eerdts knikte glimlachend. Hij wreef weer over zijn snor.

'Dat is een moderne, die automatisch een bericht verstuurt als hij opneemt. Mijn vrouw kreeg dat bericht binnen op haar smartphone en nam poolshoogte. Ziet u, het is een misverstand. Er was zelfs volgens de wet geen inbraak. Uw verdachte zit onschuldig vast. Ik sta erop dat u hem vrijlaat. Ik ga hier niet weg, tot u dat hebt gedaan.'

'Wilt u dan niet weten hoe de verdachte kon binnenkomen?'

Bart Bovend'Eerdts haalde achteloos de schouders op.

'Doet dat ertoe? Ik heb vandaag nog beide sloten laten vervangen door sluitwerk van de allerhoogste kwaliteit. Als uw verdachte het wenst, kan hij me vertellen hoe hij binnenkwam.'

'Wie is de meneer met wie u die weddenschap sloot?'

Bart Bovend'Eerdts antwoordde niet onmiddellijk. Hij wreef over zijn voorhoofd, waarbij de hoed wat naar achteren schoof.

'Hij wil niet dat zijn naam in dit verband wordt genoemd.'

Rechercheur De Klerck keek de zakenman met opgetrokken wenkbrauwen aan.

'Waarom niet?'

'Omdat het een politiezaak is. Hij moet aan zijn zakelijke belangen denken. Hoe dan ook, er is sprake van een onfortuinlijk misverstand. Ik zal niet accepteren dat een onschuldige nodeloos een nacht onder dit dak moet doorbrengen. Laat hem vrij, per direct!'

Ruben Klaver zat nog achter zijn bureau in de onderzoekkamer. De wijzers van de klok stonden beide bijna bovenaan.

'Nog niet naar huis?' informeerde De Klerck. 'Onze dienst zit er